28/03/2024

Πρώτη εορτή της Αγίας Γαβριηλίας και το πνευματικό της κληροδότημα

/ Ορθόδοξες Προβολές

- **Γράφει ο Στέλιος Κούκος**

Ένας λαός που γεννά αγίους είναι ανίκητος! Ανίκητος γιατί ο άγιος είναι ταυτισμένος με την ταπείνωση! Και η ταπείνωση «ου γινώσκει ηττηθήναι υπό τίνος» -για να παραφράσουμε τον αββά Ισαάκ τον Σύρο! Δεν μπορεί, δηλαδή, να ηττηθεί από κανέναν! Άλλωστε η ταπείνωση έχει αδελφάκι της την αγάπη και αυτό υπερδιπλασιάζει την δύναμη και την έντασή της! Και ορίστε το πρόσωπο της αγάπης και της ταπείνωσης η Αγία Γαβριηλία Παπαγιάννη (1897-1992) να ασκεί την θεοπρεπή της υπέρβαση με τις αρετές αυτές σε διάφορα μήκη και πλάτη της γης. Μια ιδιαίτερα ξεχωριστή περίπτωση! Πάντα έτοιμη για την επόμενη αποστολή της. Να περιμένει να δεχτεί την κλήση του Θεού.

Χωρίς να επιτρέπει στον εαυτό της να αρνηθεί!

Έλεγε πάντα «ναι» σε ό,τι της ζητούσαν και άφηνε στον Θεό την έκβαση και την εξέλιξη της δικής προθυμίας! Ένα ναι, λοιπόν, όπως αυτό που αναφέρει ο

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης στον Ξεπεσμένο του δερβίση: «Το Ναι το ήμερον, το ταπεινόν, το πράον, το Ναι το φιλάνθρωπον».

Κωνσταντινουπολίτισσα αρχόντισσα η ίδια η οποία ξέπεσε οικειοθελώς στα πόδια του Χριστού και έτσι «αγόταν και φερόταν» σαν φτερό ή κλαράκι και καλύτερα λουλουδάκι στον άνεμο της θείας χάριτος! Είχε καταλάβει και, μάλιστα, το δίδασκε πως όταν αφεθούμε ελεύθεροι στα χέρια του Θεού «θα μας πλάσει όπως Εκείνος θέλει να είμαστε».

Και η αγία μας παραδόθηκε στην φωνή του Κυρίου την οποία προσπαθούσε συνέχεια να ακούει, ενώ βρισκόταν συγχρόνως πλάι στον πονεμένο συνάνθρωπό της. Με τα χέρια της που μιλούσαν ή ακόμη έκαναν θαύματα, αφού ασκούσε την φυσιοθεραπεία προσευχόμενη. Πώς να μην γίνονται θαύματα!

Ένα παράδειγμα και μια ομολογία γι’ αυτό ήταν η περίπτωση ενός δημοσίου υπαλλήλου από την Κρήτη ο οποίος είχε πόνους στα πόδια και κατέφυγε κοντά της. Κάποια στιγμή και, ενώ σταμάτησε να πηγαίνει για τις θεραπείες του, επισκέφτηκε την αγία ο αδελφός του και της είπε ότι βρισκόταν ψυχιατρείο. Και μάλιστα αρνιόταν να φάει λέγοντάς τους, πως θα φάει μόνον, όταν τον επισκεφθεί η «κυρία με τα χέρια που προσεύχονται και προσευχηθεί για μένα»!

Και πράγματι ο ψυχικά ασθενής μετά από την επίσκεψή της άρχισε να τρώει!

Μια Ελληνίδα που έζησε πολλά χρόνια στο εξωτερικό, μέσα σε ιδιαίτερα σκληρές και αντίξοες συνθήκες, όπως στο βομβαρδισμένο Λονδίνο κατά τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο, στις Ινδίες και την Αφρική, προσφέροντας με μόνη «ανταμοιβή» την φιλοξενία και την πληρωμή των ναύλων της! Έτσι, πώς να μην εντυπωσιάζονται οι αλλόθρησκοι και οι αλλόδοξοι με την άνεσή της να προσφέρεται και να προσφέρει! Μια αγία προσφορά!

Η μικροκαμωμένη μοναχή Γαβριηλία είχε το χάρισμα της εμψυχώτριας των ανθρώπων καθοδηγώντας τους πνευματικά. Και, βεβαίως, δεν τους φούσκωνε το εγώ και το υπερεγώ τους, όπως μπορεί να κάνει ένας κατά κόσμον εμψυχωτής, όπου στο τέλος ο καθοδηγούμενος μπορεί και να εξωκείλει εντελώς και να φτάσει στην απόγνωση και την απελπισία ή ακόμη και την παραφροσύνη.

Ξεχωριστό ενδιαφέρον με τα πιο πάνω παρουσιάζει η εξέλιξη της ψυχικής υγείας του δημοσίου υπαλλήλου ο οποίος κλείστηκε στο ψυχιατρείο. Ας ακούσουμε όμως την Αγία Γαβριηλία:
«Και τότε δυστυχώς, οι ιατροί [οι ψυχίατροι] δεν συνιστούσαν τίποτε, φυσικά, που έχει σχέση με τον Θεό. Έτσι, μετά την ψυχιατρική θεραπεία που του κάναν, του

συνέστησαν ακριβώς τον ίδιο τρόπο ζωής που ζούσε και πριν, κι αυτός συνέχισε να ζει την ζωή του, χωρίς φρένο...».

Και όταν μετά από αρκετά χρόνια η Αγία Γαβριηλία ρώτησε να μάθει τι κάνει ο άνθρωπος αυτός τα νέα του ήταν απελπιστικά...

Η Αγία Γαβριηλία ασκούσε αγιοπνευματική καθοδήγηση και ήξερε ποια ήταν τα όρια μέσα στα οποία πρέπει να κινηθεί ο άνθρωπος για να είναι ο εαυτός του, να μην σπάσει, αλλά να ανεβαίνει συνεχώς την κλίμακα των αρετών. Η ταπείνωση και η αγάπη ήταν η δική της «διαλεκτική», όπως και το άφημα στα χέρια του Θεού - που προαναφέραμε. Κάτι στο οποίο ασκήθηκε και η ίδια ιδιαίτερα δίνοντας μεγάλες και επίπονες εξετάσεις υπομονής και εγκαρτέρησης! Αυτό κιόλας την χαρίτωσε!

Έτσι, το εγώ της τέθηκε στην υπηρεσία του Θεού και των ανθρώπων σε μια ιδιόμορφη άκρα ταπείνωση! Με την όλη δράση της, αρχικά διά μέσου των χεριών της και της φυσιοθεραπείας αποσκοπούσε στην καρδιά του ανθρώπου. Ενώ όταν προχώρησε στην πνευματική ζωή απέβλεπε κατευθείαν στην καρδιά, κερδίζοντας την ψυχή του ανθρώπου, τον όλο άνθρωπο.

Και βεβαίως, ποτέ δεν αποσκοπούσε σε κάτι προσωπικό και σε οποιοδήποτε δικό της κέρδος.

Η αγία ήταν ένας ιδιαίτερος πόλος έλξης για πολλούς ανθρώπους και ιδιαίτερα για νέους οι οποίοι ενθουσιάζονταν με την προσωπικότητά της, την χάρη, δηλαδή που εξέπεμπε. Και πώς να μην εκπέμπει την θεία χάρη αφού νοιαζόταν και προσευχόταν για τους συνομιλητές της!

Έτσι η Εκκλησία μας απέκτησε ακόμη μία αγία, έναν ακόμη μεσίτη ανάμεσα στην γη και τον ουρανό, μεταξύ των ανθρώπων και του Θεού.

Σήμερα τιμάται για πρώτη φορά η μνήμη της μετά την αγιοκατάταξή της από τον Οικουμενικό μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο και την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου τον Οκτώβριο του 2023.

Ο λαός του Θεού, το πλήρωμα της άκτιστης Εκκλησίας, όπως θα έλεγε ο Άγιος Πορφύριος, χαίρει και πάλιν χαράν μεγάλη! Σαν να νιώθει πως η αλυσίδα η μετάγουσα από την γη στον ουρανό πυκνώνει πιο πολύ και γίνεται πιο σταθερή και ευρύχωρη για όσους θέλουν να κάνουν αυτό το υπέροχο ταξείδι της πνευματικής αναψυχής! Της σωτηρίας της ψυχής!

Σήμερα, ίσως, να πανηγυρίζουν πιο πολύ οι γυναίκες! Σίγουρα, όμως, μαζί και όλο

το πλήρωμα της Εκκλησίας και όσοι έζησαν την Αγία Γαβριηλία από κοντά. Όσοι δέχτηκαν την πνευματική της εμψύχωση, την ευλογία και την χάρη του Θεού που απέπνεε!

Η Ελλάδα, η χώρα και πατρίδα μας, η πρωτεύουσα του οπού γης ελληνισμού που γεννά αγίους μπορούμε να πούμε πως ταυτίζεται με τον λαό του Θεού; Το ερώτημα δεν είναι ρητορικό, αφού αρχίσαμε το κείμενό μας με την φράση, «Ένας λαός που γεννά αγίους είναι ανίκητος»!

Μπορεί, λοιπόν, η πατρίδα μας να ταυτίζεται με τον λαό του Θεού για να είναι ανίκητη και να μην αλώνεται συνεχώς από ποικίλα δεινά και περιστάσεις και να σπαράσσει «ένεκα των αμαρτιών του γένους ημών»; Το ερώτημα μένει ανοικτό…

Δι’ ευχών της νέας αγίας μας, Αγίας Γαβριηλίας, και των λοιπών αγίων του καιρού της, δηλαδή των αγίων του 20ού αιώνα, ας εντρυφήσουμε στο ποικίλο πνευματικό τους κληροδότημα και ας αναδειχθούμε και εμείς γνήσια παιδιά τους, ευλογημένα, χαριτωμένα!

Παιδιά του Θεού, όπως υπήρξαν και οι ίδιοι, όπως τους είδαμε, τους γνωρίσαμε και τους ψηλαφίσαμε! Άλλωστε οι «Έλληνες αεί παίδες εισίν»! Και γι’ αυτό μίλησε στην καρδιά τους ο Ιησούς Χριστός!

(Πηγή: pemptousia.gr)